

Полохливий гриб

Олег Буцень

Виткнувся із землі грибок маслячок. Ніжка товстенька, брунатний капелюшок на самі вуха насунутий, щоб ніхто його не знайшов.

— З днем народження! — ласкаво привітав його кущик травички і розсунув стеблинки, місцем поступився.

А невеличка гілка осики, яка простяглася понад самою землею, зронила на грибок кілька пожовклих листочків.

— Щоб ніхто не помітив,— сказала.— Рости великий!

На світанку ліс умився теплим дощем. Потім визирнуло з-за дерев рожеве сонце. І кожна гличка, кожний листочок, кожна стеблинка почали сушити своє змокле вбрання. У лісі стало задушно, парко.

Грибок звівся навшпиньки і легко скинув з себе гілчині листочки. За ніч він помітно підріс, осмілів, капелюшок уже зсунув набакир: ось який я молодець!

— Гарний, гарний! — прошепотіла гілочка, про всяк випадок ховаючи його від чужих очей.

Але масляк невдоволено зиркнув на неї з-під капелюшка: мовляв, не маленький!

Та раптом десь поряд заспівав дзвінкий голосок. А ось і сама дівчинка показала в червоному платтячку, з маленьким козубком у руці.

Перелякався гриб, затремтів.

— Люба гілочко! Виручай!

Скинула хутенько гілочка кілька листочків на масляка, прикрила його, а він все просить:

— Ще потруси! Не скупись!

Так і не помітила гриба дівчинка, пройшла мимо.

Минулась небезпека. Почав гриб вилазити зі своєї схованки. Довго надимався, пихкав, розсував листочки, все невдоволено бурмотів, лаяв гілку:

— Ото накидала! Скільки часу через неї гайную! У мене й так життя коротке.

Нарешті вибрався. Ще більше капелюх набакир зсунув. Глянув хвацько... А просто на нього козуля біжить. Як заволає тут гриб:

— Ой гілочко! Визволяй з біди: мене козуля зараз з'їсть!

Зглянулася на масляка гілка: шкода їй дурненького буркуна. Знов листочками його притрусила.

— Мало, мало! — благає гриб.— Боюся! Ще потруси!

— Та досить уже,— каже гілка.— Тебе й так не видно. А листочків у мене зовсім небагато лишилось.

— Ну ще хоч трошечки,— упрощує гілочку лякливий гриб.

Зглянулася гілочка. Посипалось з неї листячко, наче жовті метелики закружляли в повітрі.

Відсидівся гриб під листям. Темно, затишно. Знову почав сердитись:

— От засипала. За три дні тепер не виберешся.

Цілу ніч розкидав масляк листя. Нарешті визволився. Увесь спітнів, а під капелюшком навіть дві великі краплинки-росинки повисли.

Огледівся на всі боки, себе обдивився.

— Ач як я виріс, погладшав! Ну ж бо посунься ще трохи, травице. Бачиш, тісно мені.

— Гаразд, хай буде по-твоєму,— охоче згодились пожовклі билинки навколо.

Покрасувався гриб ще з півдня. Коли нагледіла його руда білка. Стриб-стриб до нього. Ох і перелякався бідолаха! Капелюх до самої землі насунув.

— Гілочко! Люба! — гукає з-під нього.— Виручай! Вік не забуду тебе хорошу. Ніколи й слова поганого про тебе більше не скажу!

Мовчить гілка.

Визирнув з-під капелюха гриб — та так і зомлів: жодного листочка на гілці вже нема. Ще раніше всі витратила на нього, полохливого...